

”Fra jord – til bord – til jord”

12 sæsoner på Hyldemarken 1995 – 2006

Den 1. januar 1995 forpagtede en gruppe beboere i Hyldespjældet de 6 tønder land, som kommunen havde liggende mellem Politistationen og Birkelundskolen. På de 30.000 m² ville vi dyrke vores egne økologiske afgrøder, tæt på hvor vi boede og i fællesskab. Vi ville binde land og by sammen. Det skulle ikke længere hedde: Fra jord - til bord - til affald og forurening. Naturens kredsløb skulle genskabes. Det skulle hedde: Fra jord - til bord - til jord! Markens afgrøder skulle hjem i Hyldespjældet og Hyldespjældets organiske ”affald” skulle tilbage til marken igen.

1995 var før supermarkederne for alvor begyndte at udbyde et varieret sortiment af økologiske varer, så der var interesse for at være med. Og i forvejen havde vi jo taget en lang række miljøinitiativer i Hyldespjældet, så Hyldemarken – som den naturligvis kom til at hedde – lå bare i logisk forlængelse heraf. På den stiftende generalforsamling i januar ’95 var vi en 20 stykker, men hurtigt blev Hyldemarken slået sammen med vores økologiske indkøbsforening ”Hyldeblomsten”, og medlemstallet kom op over 60 husstande. Nu skulle vi byboere i gang med at være bønder. Det blev en udfordring! Heldigvis kendte vi ikke opgavens omfang fra start – for så havde vi nok aldrig givet os i kast med den....

Løgene sættes i 1995

Fra ide til virkelighed

Det eneste vi havde, var vores ide – vi vidste, hvad vi ville med marken. Men nu skulle vi så også skaffe traktor, fræser, kartoffellægger og alle de andre maskiner. Vi skulle finde økologisk frø og læggemateriale. Vi skulle have indlagt vand og skaffe slanger. Vi skulle indrette os med lade og lave kuler til opbevaring af afgrøderne. Og vi skulle skaffe penge til det hele – for dem havde vi ingen af. Hele organisationen skulle også på plads. Og vi skulle lære om sædskifte og i det hele taget finde ud af hvordan og hvornår, man gør hvad, hvis vi bare skulle være nogenlunde sikre på at få lidt afgrøder ud af vore anstrengelser.

Først skulle marken gøres klar.

2/3 af arealet havde ligget uberørt hen i 20 år. Det betød højt ukrudt, masser af buske og enkelte småtræer. Den sidste tredjedel var blevet dyrket af den bondemand,

Hyldemarken med politistationen i baggrunden inden vi tog fat

der i forvejen forpagtede det, der siden er kommet til at hedde Herstedlund. Et mageskifte mellem kommunen og staten måtte vi også igennem, fordi skellet overhovedet ikke var trukket efter en ret linje. I den oprindelige byplan var der planlagt en gennemgående vej, cykelstier og bebyggelse op til 13 etager - og det bar skellet præg af.

Det første år ville vi kun dyrke den tredjedel, der allerede var opdyrket. Mens vi kultiverede det store stykke i et forsøg på at få bugt med det værste ukrudt – det lykkedes imidlertid aldrig helt. Det er ufattelige mængder ukrudt, man kan dyrke på 6 tønder land! Men det er også en god fed lerjord. Den har været menneskers eksistensgrundlag i tusinder af år. Den stenøkse vi har fundet i jorden fortæller noget om, at der her har levet mennesker siden vores tidligste kulturtrin. Efter vikingetiden har marken sikkert hørt ind under kirken i Roskilde indtil reformationen i 1500-tallet, hvor egnen mere eller mindre overgik til kongen i København. Men det er bønderne i

Herstedvester, der i fællesskab har dyrket den; i hvert fald frem til udskiftningen i slutningen af 1700-tallet, hvor den blev tildelt gården "Birkelund", (der dog den gang endnu ikke havde fået sit navn). "Birkelund" lå sammen med alle de andre gårde i Herstedvester; men i maj 1916 brændte den og bondemanden Søren A. Hansen besluttede at genopføre den uden for landsbyen på sin jord. I dag kalder vi den Birkelundgård. I 1930'erne da Forvaringsanstalten skulle opføres, købte staten en stor del af Birkelunds jord. Resten overtog kommunen i 1971.

Lisbeth i gang med såmaskinen

Men nu var det så vores tur til at prøve kræfter med den. I første omgang med en 5-årig forpagtningsaftale i hånden – og den havde ikke været nem at skaffe. Sporene fra nyttehaverne på midterarealet skræmte. Kommunalrødderne var bange for en ny omgang ballade

med genstridige borgere, der ikke ville opgive deres jord, når området en gang ad åre skulle bebygges. Her bare en sjov lille historie fra den gang. I 1994 fik Hylde-spjældets de Nordiske Boligselskabers (NBO) allerførste miljøpris. Jeg havde selv fornøjelsen af at være med på Island, hvor NBO holdt sin konference, for at modtage prisen på bebyggelsens vegne. Med prisen hørte bl.a. en messingplakette, som skulle op på beboerhuset. Vi inviterede daværende Miljøudvalgsformand Hjalte Aaberg til at afsløre plaketten, og diskede så ellers op med lidt champagne og sådan. Med glassene i hånden stod vi nogle stykker og snakkede sammen om Hylde Marken. Det var bl.a. Lasse Scotte, (som siden både blev bestyrelsesmedlem og kom i aktivering på Hylde Marken), og Alex Ailén (der blev Hylde Markens første kasserer). Hjalte kom forbi og da han hørte, hvad vi snakkede om, spurgte han undrende, hvorfor vi stadig snakkede om den mark. Vi vidste jo, at kommunen sagde nej, og at de for nylig havde haft Hylde Marken oppe på et gruppemøde i Socialdemokratiet og enstemmigt afvist den! I al stilfærdighed replicerede jeg med fasthed i stemmen, "Hjalte vi får den mark, du ved det bare ikke endnu!" .... To måneder senere stemte han og resten af

kommunalbestyrelsesmedlemmerne i enighed ja til en 5-årig forpagtningsaftale. Men så havde vi også lovet dem, at definere Hyldemarken som et forsøgsprojekt, at vi ville respektere, at aftalen var 5-årig og ikke forvente den forlænget (hvad den dog siden blev flere gange) og endelig lovede vi ikke at udstykke området i individuelle lodder. Og så fik vi lov, og så kunne vi ellers gå i gang.

To stolte bønder (Jonas og Lasse) med deres "nye" traktor

Lige i overkanten

Det første år var vi konstant bagefter – og så havde vi problemer med proportionerne. Hvor meget skulle vi komme i jorden? Hvor meget kunne vi passe? Og hvor meget kunne vi spise? F.eks. satte vi 75.000 løg. Det var nok llliiige i overkanten

Kåre med de første kartofler, løg og rødbejer

for '95 blev et godt løgår – og end ikke 60 familier kan æde sig igennem 3 tons løg. Og slet ikke når de samtidig skal ondulere 3 tons rødbeder! Men så fik vi da lært, hvordan man komposterer løg og rødbeder...

Kulen med løg og Rødbeder

Anderledes gik det med kartoflerne. Da vi endelig var klar til at bestille læggematerialet, var det alt for sent og det eneste, vi stort set kunne få fat på, var aspargeskartofler – der har det ret dårligt med stiv lerjord, viste det sig. Men vi fik dem i jorden, hvorefter det blev tørke. Og først da vi havde fået installeret vand, begyndte det igen at øsregne!

Vi får lagt vand ind

Siden kom der mere tørke og med den kom også knopormene – eller sommerfuglelarver om man vil. Dem var der ingen af os byboere, der nogen sinde havde hørt om før, men det kom vi til, da de åd sig igennem 80 % af de i forvejen små aspargeskartofler. Så alt i alt blev kartoffelhøsten relativt beskednen. Men dybest set gjorde det nok ikke noget, for så slap vi for at bygge jordkule af halmballer til 6-8 tons kartofler – vi havde jo rigelig at gøre med at finde plads til de 6 tons løg og rødbeder....

Porrerne trak også tænder ud, for de kom aldrig i mistbænk, så de blev sået direkte på marken – og de er langsomme startere. Så 10.000 synåle-små porre kan man godt få en hel sommerferie til at gå med at finde mellem meterhøjt ukrudt.

Kålene måtte vi fræse ned igen. De fik sygdom, fordi der havde været raps på jorden året før - og det ved enhver jo, at kål og raps er af samme planteslægt, så dem planter man selvfølgelig ikke efter hinanden!! Og gulerødderne fik ikke vand nok og sådan var det hele vejen igennem – men vi fik lært rigtig meget ud i jordbrugets vanskelige

kunst og så frem til at forbedre vores teknikker i 1996.

Vandingsanlægget tages i brug mens løgene "ser til".

Spinat – en kulturel øjenåbner!

Men af en eller anden grund blev spinaten dog rigtig vellykket. Og det gav anledning til en rigtig kulturel øjenåbner. Spinat har det jo med at modne på præcis samme tidspunkt – i hvert fald når man, som vi gjorde i 95, fik den sået på præcis samme dag. Derfor havde vi pludselig masser af spinat. Rækkevis af stor, flot og frodig spinat. Stolte høstede vi den og læssede den op i vores cykelanhængere og trak af sted med den hjem i Hyldespjældet. Nu skulle alle nyde godt af den dejlige spinat! Hurra! Med store glædestrålende øjne trillede vi ind i Hyldespjældet for at tilbyde

spinat i rå mængder. Men allerede den første, vi møder, kigger forundret på de toplæssede cykelanhængere, og kom så de "magiske" ord: "Nej tak – spinat passer ikke lige ind i madplanen i denne uge!". Og der stod vi! Med spinaten i postkassen! Ingen afsætning! Ingen ville have den! Den passer ikke lige ind i madplanen!

Det er et af de øjeblikke, jeg husker tydeligt. Det var i det øjeblik, det pludselig stod lysende klart, at byboerne har kappet forbindelsen til jorden. Og det bliver op ad bakke, at få dem til at tænke i årstidernes afgrøder. De har vænnet sig til at tænke uhyggelig ens året rundt. Spørgsmålet for en byboer er alt for lidt, "hvad er frisk fra marken lige nu", og alt for meget "hvad skal jeg hente i dag i supermarkedets frost- og køledisk?".

Ukrudt og sommerferie rimer ikke

Med tiden kom vi efter det, og blev ganske gode både til at planlægge, holde såtiderne og disponere mængder og areal. Den forunderlige og mangfoldige natur kunne vi dog ikke altid aflure, så det var altid spændende hvilke afgrøder, der ville give godt og hvilke, der ville slå fejl. Andet år var det f.eks. ikke knoporme der tog kartoflerne, men smælderlarver, og siden kom så dræbersneglene i store horder – og sådan lærte vi hele tiden noget nyt.

En ting kom dog bag på os hvert år og hele tiden: Vi skulle bare vende ryggen til og fluks var der ukrudt over det hele! Det gik sådan set meget godt i foråret og forsommeren, men så snart vi byboere synes, vi havde fortjent en sommerferie, så gik det galt. Sommerferie og ukrudt hænger ikke godt sammen. Det var altid en værre omgang at komme hjem til, og mange rækker spinat, bønner, gulerødder, squash og hvidløg er gået til på den konto; men til trods herfor har vi dog fået et rimeligt udbytte ud af vores anstrengelser og de vel nok 20 forskellige afgrøder, vi hvert år har haft.

Lasse med årets første bonne

Produktionsfællesskab - ikke et serviceorgan

Efterhånden kom der også mere skik på organisationen. I starten var vi inddelt i aktive og passive medlemmer – at man kunne være passiv var for at tage hensyn til især dem, der havde været medlem af indkøbsforeningen Hyldeblomsten. De var ikke nødvendigvis mindede, for at luge ukrudt. De aktive medlemmer passede marken, høstede og solgte afgrøderne. Til gengæld fik de afgrøderne til halv pris. Det var for

Udsalg fra Hyldebjergdets Tøjbyttebod

at signalere, at det gjorde en forskel, om man var aktiv. Men det blev for bøvlet og for arbejdskrævende, så vi lavede det om. Som medlem måtte man selv sørge for at høste – Hyldeblomsten skulle være et produktionsfællesskab og ikke et serviceorgan for passive. Alle skulle arbejde mindst 15 timer årligt. Og betalingen blev afskaffet. Medlemmerne kunne nu høste alt det, de kunne spise, mod til gengæld at betale et årligt kontingent for voksne på kr. 400 og mindre for børn. Det var til at administrere. Men kombinationen af at der efterhånden kom flere og flere økologiske varer på supermarkedernes hylder, og at medlemmerne så småt havde fået udlevet deres "landmands-drømme", betød at medlemstallet faldt til omkring 20 husstande - og nu ikke bare medlemmer fra Hyldeblomsten. Vi havde lukket op for alle Albertslundere, og efterhånden var vi fifty-fifty.

Man kan undres over, hvor mange kompetencer man egentlig tilsammen kan mobilisere, når man sådan sætter sig noget for og trækker på samme hammel. I det daglige går man ikke lige og tænker over det, men i sådan en helt almindelig forstadsbebyggelse, så er der en ejendomsfunktionær, der har lidt landbrug ved siden af, og en beboer der har været drivhusgartner, og én der gerne vil i jobtræning, og én

der kan lave ansøgninger og lige pludselig så har man traktor, fræser, stubharve, lade og en mark, der bliver dyrket uden sprøjtegifte og kunstgødning.

Frilandsmuseum Hyldemarken

Maskinparken var i øvrigt et kapitel for sig. I vores oprindelige naivitet havde vi en ide om, at det kunne være sjovt at dyrke marken med en hest, vi skulle låne, når vi havde brug for den. Den ide blev dog aldrig realiseret. I stedet købte vi en 25-30 år gammel blå Ford traktor. Den var langt fra moderne og den skulle da også på værksted et par

gange, men den tjente os troligt. Sjovest var det, når vi skulle lægge kartofler. Det ville ungerne gerne være med til. De gad (naturligvis) ikke hjælpe med ukrudtet, så ville de hellere lege, men kartoffellægningen det var et hit. For så kunne de sidde to over for hinanden på maskinen og putte kartofler ned i rummene på det bånd, der kørte forbi dem, og når rækken var færdig, løftede traktoren kartoffellæggen med dem på, op i luften og svingede rundt – det var som at være i Tivoli.

Der var rift om at være med på kartoffellæggen

Kartoffellæggeren var i øvrigt som alle vore andre maskiner (på nær fræseren vi købte som ny) af ældre dato. Der var sat en metalplade på den, der fortalte, at den var fra Dalby Maskinforretning, og skulle man have fat i dem, kunne man ringe på telefonnummer "Dalby 12"! Radrenseren har ikke været meget yngre. Den var fra Uggerløse Maskinfabrik – telefon "Uggerløse 26". Vores ladvogn til traktoren var en gammel møgspreader, som vi afmonterede al spredeudstyret fra. Kartoffelhypperen var bare to plovskær. Den klunsede vi hos en pensioneret skraldemand på Ballerupvej i Vestskoven, der stadig boede på sit nedlagte husmandssted. Kartoffeloptageren var sådan en af de gamle med et plovskær der går under kartoflerne og løsner jorden, hvorefter der kommer et piskeris, der vifter kartofler til siden, så man kan gå og samle dem op. Den baksede vi meget med. Det var som om traktoren var for voldsom ved den, så plovskæret blev trukket skævt, og så er den altså ikke meget bevendt. Vi havde den faktisk mistænkt for at være lavet til at blive trukket af en hest! Så jo, nogen gange følte vi os næsten som et levende frilandsmuseum. Det har de gamle fra Albo, der ind i mellem kom på besøg, sikkert også følt. De havde i hvert fald stor fornøjelse af genkendelsens glæde.

Bortset fra traktoren lod vi maskinerne stå i den fri natur på marken. Det var jo robust kram, dem kunne ungerne godt hoppe rundt på, det var uproblematisk. Men traktoren skulle indendørs. Den skulle i lade. På Slippernes P-plads lejede vi to carporte, satte væg og låger på, og så havde vi ellers en "rigtig" lade. I den ene side stod traktoren og i den anden lavede vi en kule af store flamingoplader til opbevaring af afgrøderne om vinteren. I lade opbevarede vi også hånd-skubbe-såmaskinen, hånd-skubbe-hypper-og-radrenser-maskinen, fedtsprøjten, såkasser, kartoffelsække, reservedele, kraftoverføreren og alle de andre uundværlige og undværlige dimser, dingener og tilbehør, som nærmest bare opstår af sig selv i landbruget.

Kartoffelhøsten er i gang

Høstfestoptøget på vej til marken i 1995

Høstfest, Søren og Marie

Vores første høstfest holdt vi i et cirkustelt på marken en regnfuld dag i september 1995. Fra torvet i Hyldespjældet gik vi i samlet optog til Hyldemarken, hvor Ove, den netop afgåede leder af Dyregården, med le høstede det sidste korn til tonerne af "Marken er mejet", sunget af de mange fremmødte og spillet af Bakkens horn, som en symbolsk handling på, at nu var høsten overstået og afgrøderne i hus. I teltet var der efterfølgende varm grøntsagssuppe (med maser af løg og rødbeder forstås), tilberedt over bål i store gryder, med snobrød til. I teltet var der halmballer at sidde på, sangkor, folkedans, festtale af Eyvind Larsen journalist på Information, og udstilling af den stenøkse, hestesko og de vættelys vi havde fundet på marken.

Ove mejer det sidste korn

På dagen plantede vi også 19 træer – heraf to æbletræer, som Hyldespjældet havde vundet ved de netop overståede Bydelslege - og en stikkelsbærbusk. Træerne skulle opsamle den CO₂ traktoren udledte. To af egetræerne plantede Søren Ryge i øvrigt. Borgmester Finn Aaberg havde ringet en uge i forvejen for at høre, om de måtte bruge Hyldemarkens høstfest til at overrække Albertslundpostens pris på kr. 10.000 til Søren Ryge for hans evne som formidler. Finn sad selv i dommerkomiteen, og vi syntes naturligvis, at det var en god ide, at Søren skulle have prisen på Hyldemarken – men dog på en betingelse. Søren Ryge skulle plante to egetræer på marken. Og det gjorde han så, eller det vil sige, da vejret var rimelig vådt, marken mudret og Søren havde sine fine sko på, så måtte han have hjælp til at stampe jorden godt ned om træerne af 7-årige Marie fra Bryggerlængen, der havde gummistøvler på. Egetræerne står der stadig og hedder selvfølgelig "Søren og Marie".

Søren for hjælp af Marie

*Der
plantes
CO₂-
neutrali-
serende
træer*

CO₂-neutralisering

Også andre træer plantede vi på Hyldemarken. Flest bøgetræer - en lang række bøgetræer, men også nogle kastanjetræer. De skulle opsamle den CO₂, vi udledte, når vi brændte diesel af i traktoren. Landbrug er jo dybest set en stor solfanger, der opsamler solens energi og omdanner den til brændstof i form af mad til os selv, så vi kan holde vores kroppe kørende. Et fundamentalt problem ved landbruget i dag er bare, at det bruger mere energi (i form af fossile brændsler) end det producerer (i form af fødevarer). Og videre udleder landbruget i dag mere CO₂, end det binder. Det betyder med andre ord, at det moderne landbrug miljømæssigt er en underskudsforretning. Det tærer på naturens kapital. Det forvalter ikke kapitalen med omtanke og bæredygtighed. Det nedbryder den. Den grøft ville vi ikke falde i – så vi plantede træer!

*Komsammen
på
Hyldemarken*

Urin bedst af alt

Inspireret af Hyldemarken og ideen om "Fra jord – til bord – til jord", blev der i 1999 installeret urinsortierende toiletter i 10 boliger i Hyldespjældet. Det er toiletter med en lille skål foran i kummen, hvor urinen opsamles og via rør ledes ud i 5 store opsamlingstanke i jorden på hver 3 kubikmeter. Det særlige ved urin er, at det er et meget rigt gødningsprodukt. Faktisk indeholder en persons urin kvælstof nok til årligt at dyrke 250 kilo korn! I dag ender urinen i rensningsanlæggene, hvor næringsstofferne destrueres. Hvis vi virkelig vil bæredygtighed, skal vi have næringsstofferne ind i kredsløbet igen. Fra jord – til bord – til jord!

Hovedparten af urinen fra de 10 toiletter tilflyder Landbohøjskolen. De bruger den på deres forsøgsmarker i Høje-Taastrup, hvor de laver videnskabelige forsøg - forsøg

der ikke overraskende viser, at intet er bedre gødning end urin. Men ind i mellem har vi også kørt en tank eller to på Hylde- marken. Det var gode stunder, når kredsløbet

mellem by og land sådan blev genoprettet.

Grøntgødningen er kommet op

Til formålet anskaffede vi os den dyreste maskine i hele vores maskinpark. En brugt gyllespreder, der havde været brugt til at sprede salt på frosne kommunale veje et sted

i Jylland. Den var blevet renoveret med en ny tank, og kunne fås for kr. 50.000. Formelt set var det Hylde-spjældet, der havde købt den for fondspenge til urinsorteringsprojektet, men det var Hylde- marken, der brugte den, når urinen skulle køres ud om foråret. Principielt var det nok ikke helt lovligt, for vi glemte vist at spørge myndighederne om lov til det – men den slags kan jo ske, når man synes, gode tiltag bliver kvalt i regulativer..... - og i øvrigt gav hverken miljøstyrelsens risikoanalyser eller Landbohøjskolens forsøg os anledning til bekymring.

Hestemøg og kompostorm

Gennem alle årene har vi også modtaget adskillige vognlæs hestemøg, især fra kommunens

Lasse spreder hestemøg

rideskole på Hjørnegården. Det har været dejligt at kunne efterspørge og nyttiggøre noget af byens affald – og genopfriske de gamle bønders visdomsord om at: ”Det er møget, der sætter kagen på bordet”.

I noget af hestemøget dyrkede vi kompostorm. Dem solgte vi til kommunen. I mange år, til kommunens Grønne Dag i april på Materialegården på Gadagervej, spændte vi vognen bag traktoren og kom med et læs hestemøg med kompostorm til udlevering. Det er derfor næppe helt ved siden af at påstå, at de fleste kompostorm i Albertslund har aner tilbage til Hyldemarken.

I flere år fandt vi Næsehornsbillen og -larver i komposten. Det er nogle ordentlige basser på størrelse med golfkugler. Det er de største biller vi har herhjemme. De er ret sjældne, fordi de normalt lever i gamle udgåede egetræer, der får lov til at stå og forfalde – og dem har vi jo ikke så mange af mere her til lands - og så er det, at de må tage til takke med vores møgbunker. Til gengæld fik de meget stor opmærksomhed på Grøn Dag, ikke mindst af børnene, måske fordi billerne er lige så forunderlige og smukke som larverne er hæslige og ulækre.

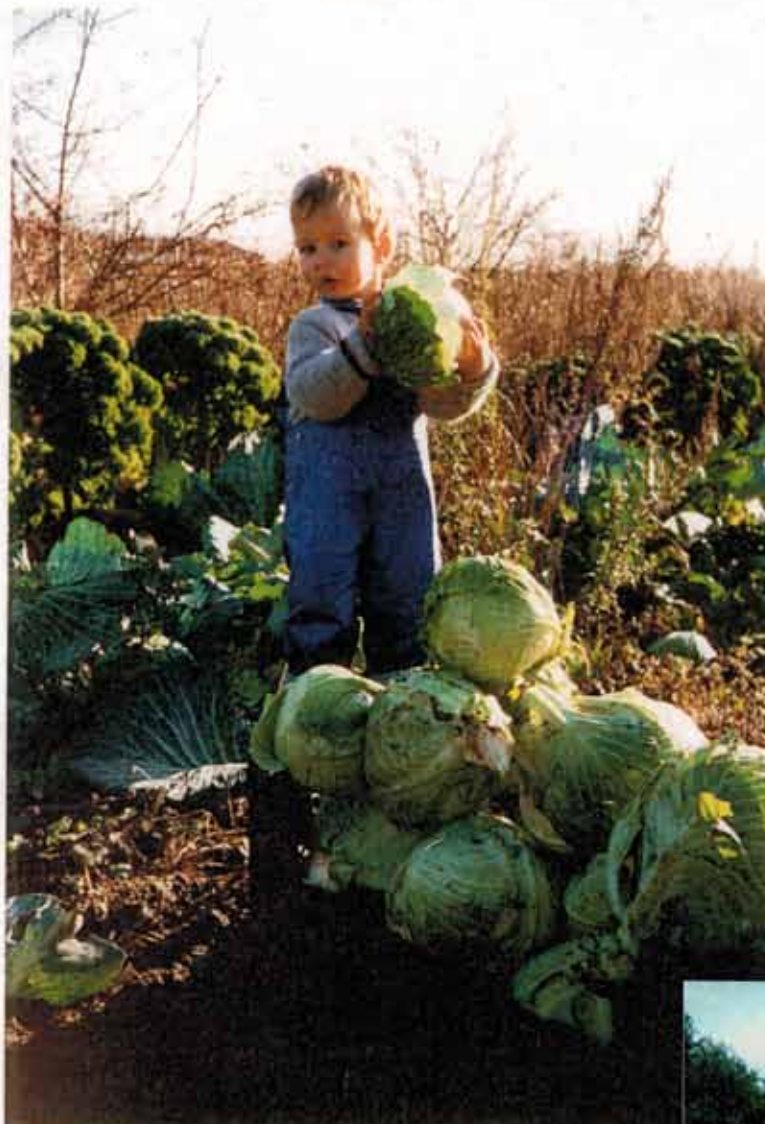
Fra Hyldemark til Økogrønt

Som tiden gik, gav Hyldemarken inspiration til byen. Eller for at sige det meget direkte: Uden Hyldemarken havde det kommunale beskæftigelsesprojekt Økogrønt aldrig set dagens lys. Hyldemarken viste, at det kunne lade sig gøre at drive landbrug midt i byen, og det synliggjorde et potentiale – pædagogisk og i form af afgrøder – til byens institutioner og kantiner. Økogrønt overtog efterhånden mere og mere af vores jord. Lige som vi også overlod lidt til børnehuset Lærkelængen, så ungerne kunne dyrke både på friland og i det drivhus, udformet som en dome, de byggede. Økogrønt havde vi rigtig meget glæde af. Ja, efterhånden blev vi mere og mere afhængige af dem. De sidste to år opgav vi traktoren. Vi solgte den, fordi vi ikke ville dyrke så meget jord mere ud fra parolen ”mindre, men bedre”. Det spillede også ind, at det efterhånden kun var mig, der kørte traktoren. Og så længe arbejdet blev tilrettelagt med traktoren som omdrejningspunkt, så blev det hele for snævert og sårbart. De sidste to år klarede vi os derfor med at låne Økogrønts traktor om foråret, når jorden skulle forberedes med fræseren, og holdt så ellers marken i stigende grad med vores hånd-skubbe-redskaber.

Tiden løber ud - men noget lever videre.

Tiden var ved at løbe ud for Hyldemarken. Vi var stadig en rimelig kerne af medlemmer, men der kom ikke rigtig nye til, økologiske fødevarer kunne nu købes over alt, Herstedlund skulle bebygges og Økogrønt stod foran at flytte til Dyregården, så alt i alt var der ikke meget andet at gøre, end at få indkaldt en sidste generalforsamling og få lukket og slukket. Generalforsamlingen holdt vi den 29.11.2006 og vel var det da vemodigt, men Hyldemarken havde haft sin tid, og nu følte det rigtigt at føre denne sidste beslutning til protokols.

Lasse i kålene

Da vores kasserer Morten Biilmann havde gjort aktiver og passiver op, stod der stadig kr. 10.860,93 tilbage i kontoen. Dem besluttede de 4 fremmødte på generalforsamlingen, skulle bruges til at plante en lund af æbletræer – helst naturligvis på Hyldemarken. Træerne vil vokse af jorden, give afgrøder til byboerne og optage CO₂ i mange år fremover. Igennem træerne ville Hyldemarken leve videre.

Så 12 sæsoner blev det til. 12 givende, spændende og lærerige, men også hårde, krævende og til tider vanskelige sæsoner på Hyldemarken. 12 sæsoner der sluttede med udgangen af 2006.

Stammefællesskabet, som nogen kærligt kaldte det, blev ophævet. Marken blev opgivet og foreningen nedlagt - men helt borte er den ikke. Hyldemarken satte sig spor. Den fik sat en dagsorden i byen, og vi satte med Hyldemarken en finger på det moderne samfunds eksistentielle og meget ømme punkt – fraværet af kredsløbet "Fra jord - til bord - til jord!".

*Povl Markussen
Bestyrelsesmedlem og raktorfører
i Hyldemarken gennem 12 år*

*Forfatteren med
aspargeskartofler i 1995*

AVLSPLAN 1997

1. Kartofler (lidt tidlige, mange sene og en del asparges) ca. 70 rækker.
2. Gulerod ca. 10 rækker; løg ca. 10 rækker; forskellige slags kål ca. 10 rækker; porre ca. 10 rækker.
3. Hvidløg højest 5 rækker; ærter højest 20 rækker; gulerod ca. 10 rækker; spinat ca. 10 rækker (som eftersåes med bønner); porre ca. 10 rækker; forskellige kål ca. 5 rækker; rødbede ca. 20 rækker + enkelte hele og halve rækker af vidt forskelligt (kinakål, pastinak, selleri, dil, persille m.v.).
4. Majs ca. 100 planter.
5. "Eksperimentarium".
6. Grøntgødning.

Rækkerne vil være ca. 50 meter lange.

Porre, majs og div. småtterier forspires derhjemme.

Kål af forskellige slags forspires i mistbænk på marken.

feb. 1997

Lasse

